

Arrest

nr. 194 910 van 13 november 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 juni 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2017 werd ingediend door :

*A., F. (
nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
geboren te skopje op (...)1945
adres:*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat betrokkene hier bij haar familieleden zou verblijven, haar zoon en schoondochter hier in België verblijven, haar zoon in staat is financieel in te staan voor mevrouw. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Haar zoon en schoondochter kunnen haar ook financieel ondersteunen wanneer zij terugkeert naar Macedonië.

Bovendien heeft betrokkene tot 2016 zonder haar familie kunnen leven. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige zoon voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster haar zoon koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013).

Betrokkene beroepen zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe doktersverslagen van opname dd. 18.04.2013 en 27.06.2016. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Betrokkene beweert dat haar zoon en diens echtgenote de zorg op zich hebben genomen van mevrouw. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw A. F. mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”

Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnr. 208 629.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

2. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998 bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. De criteria van overmacht zijn derhalve niet van toepassing.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent “buitengewoon” niet dat het “onmogelijk” is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen.

Deze omschrijving is overgenomen en bevestigd in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3. In de bestreden beslissing werd kennelijk een onderzoek verricht naar de ingeroepen buitengewone omstandigheden door verzoekster. De verwerende partij heeft deze elementen onderzocht, maar afgetoetst aan een foutieve interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat de verwerende partij een toetsing heeft uitgevoerd of het voor verzoekster onmogelijk is om in het land van herkomst een aanvraag tot verblijf in te dienen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(stuk 1; eigen accentuering)

Het niet kunnen indienen van de aanvraag via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, wijst op de onmogelijkheid hiervan.

Buitengewone omstandigheden van art. 9bis Vw. vereisen evenwel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen (RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd. 2003, afl. 4, 37).

Aldus betekent "buitengewoon" niet dat het "onmogelijk" is om in het land van herkomst de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen.

Dit laatste werd niet onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit volgt letterlijk uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

4. Om deze redenen dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoekster onder de hoofding 'Feiten en ontvankelijkheidsgronden (buitengewone omstandigheden)', na het gegeven van een algemene toelichting bij het begrip 'buitengewone omstandigheden' en een algemene schets van haar feitelijke situatie, zich beriep op volgende buitengewone omstandigheden:

- verzoekster verblijft bij haar zoon en diens echtgenote;
- haar echtgenoot is overleden op 23 april 2008 waardoor zij alleenstaande is;
- zij kan niet meer voor zichzelf zorgen doordat zij te kampen heeft met ernstige gezondheidsproblemen;
- haar zoon en diens echtgenote fungeren als mantelzorger en de zorgverlening in Macedonië is onvoldoende;
- haar zoon is in staat financieel zorg te dragen voor haar;
- zij doet beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangevoerde buitengewone omstandigheden het volgende geantwoord:

"Het gegeven dat betrokkene hier bij haar familieleden zou verblijven, haar zoon en schoondochter hier in België verblijven, haar zoon in staat is financieel in te staan voor mevrouw. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Haar zoon en schoondochter kunnen haar ook financieel ondersteunen wanneer zij terugkeert naar Macedonië.

Bovendien heeft betrokkene tot 2016 zonder haar familie kunnen leven. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige zoon voldoende hecht is om onder de bescherming

van dit artikel te vallen. Verzoekster haar zoon koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene beroepen zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe doktersverslagen van opname dd. 18.04.2013 en 27.06.2016. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene beweert dat haar zoon en diens echtgenote de zorg op zich hebben genomen van mevrouw. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw A. F. mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.”

Verzoekster betwist niet op concrete wijze de beoordeling van deze elementen. Verzoekster houdt voor dat in deze beoordeling werd vereist dat de verzoekster “onmogelijk” de aanvraag kan indienen in het land van herkomst, daar waar het begrip “buitengewone omstandigheden” overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts vereist dat dit “bijzonder moeilijk” zou zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat een absolute onmogelijkheid wordt vereist, er wordt *in casu in concreto* enkel geantwoord op de specifieke elementen die door de verzoekster werden aangevoerd, en er wordt daarbij geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van de wet. De Raad leest in deze beoordeling niet dat een onmogelijkheid tot het indienen in het land van herkomst wordt vereist. Verzoekster brengt zelf geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ op een met de wet onverenigbare wijze zou zijn toegepast.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Verzoekster heeft in haar aanvraag tot machtiging van verblijf verwezen naar de bescherming geboden onder artikel 8 EVRM. Door verzoekster werd betoogd dat haar situatie valt onder het toepassingsgebied van deze internationale rechtsregel, waarmee zij beklemtoonde dat het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Macedonië voor het louter indienen van de aanvraag een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins- en familieleven van verzoekster (zie pagina 7 van de aanvraag).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

2. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat huidige situatie, met name de aangehaalde situatie door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf, niet zou kaderen binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Verzoekster is het oneens met deze stelling.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59)

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3. In casu is er sprake van een voldoende hechte band en een afhankelijkheid tussen verzoekster en haar familieleden (haar zoon en zijn gezin).

Verzoekster verblijft bij haar familieleden te 2660 Antwerpen, (...) (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf: attest samenstelling van gezin). Zij verblijft bij haar zoon, de heer JH en diens echtgenote, mevrouw JJ. Verzoekster heeft geen andere familieleden meer. De echtgenote van verzoekster, de heer AE, is overleden op 23 april 2008 (zie stuk 3 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Door het overlijden van haar man, is verzoekster alleenstaande.

Verzoekster heeft echter te kampen met ernstige gezondheidsproblemen, waardoor zij niet langer voor zichzelf kon instaan. De medische documenten waaruit de gezondheidsproblemen van verzoekster blijken, werden gevoegd onder stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf; waaruit onder meer blijkt dat verzoekster lijdt aan chronische proctitis. Hierdoor heeft verzoekster zich gevoegd bij haar zoon, de heer JH. Hij, zowel als zijn echtgenote, fungeren als mantelzorger voor mevrouw A.

Zij heeft geen alternatieven en kon niet langer verblijven in haar land van herkomst. De zorgverlening in Macedonië is onvoldoende. Zij deed daarom beroep op haar familiale banden. Cultureel gezien hecht het gezin van de heer JH zeer veel belang aan de zorg voor hun ouders. Zij verleenden direct opvang aan mevrouw A.

De heer JH en zijn gezin zijn in staat om financieel zorg te dragen voor mevrouw A (zie de bijgevoegde loonfiches bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Zij krijgen geen financiële steun. Verzoekster heeft zelf geen inkomen en kan geen inkomen verwerven door haar hoge leeftijd (zij is geboren in 1945) en haar medische situatie.

Haar zoon en zijn gezin zorgen voor verzoekster, zowel materieel (zoals onderdak, voeding, medicatie, enzovoort) als emotioneel. Daarbij hebben zij geen steun nodig van het OCMW of andere instanties.

Verzoekster kan geen beroep doen op een familiaal (of sociaal) netwerk in Macedonië. De echtgenote van verzoekster, de heer AE, is overleden op 23 april 2008 (zie stuk 3 zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Door het overlijden van haar man, is verzoekster alleenstaande. Doordat zij echter te kampen kreeg met ernstige gezondheidsproblemen, en haar vorderende leeftijd (zij is geboren in 1945) werd zij hulpbehoevend en kon zij niet langer voor zichzelf instaan. Haar zoon en zijn gezin hebben zich daarom opgeworpen als mantelzorgers. Verzoekster kan zelf niet reizen. Zij werd met de auto opgehaald in Macedonië door haar zoon, de heer JH.

Deze feitelijke elementen wijzen op een sterke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon en zijn gezin. Deze banden overstijgen de gewoonlijke affectieve banden.

4. De stelling van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van "enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming" kan hierom niet worden gevolgd.

De feitelijke elementen (zoals de leeftijd van verzoekster en haar medische situatie) wijzen op elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De bestreden beslissing schendt hierom zowel artikel 8 EVRM als artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'priveleven'. Beide

begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In casu stelt verzoekster dat zij bij haar zoon en diens echtgenote verblijft, dat haar echtgenoot overleden is waardoor zij alleenstaande is; dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft; dat de zorgverlening in Macedonië onvoldoende is; dat haar zoon financieel zorg draagt voor haar; dat zij zelf geen inkomen heeft en geen inkomen kan verwerven door haar hoge leeftijd; dat zij geen beroep kan doen op een familiaal-sociaal netwerk in Macedonië; dat zij hulpbehoevend is door haar vorderende leeftijd en gezondheidsproblemen; dat zij mantelzorg krijgt van haar zoon en diens gezin en dat zij niet kan reizen.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het opgeworpen element van gezinsleven het volgende: *Het gegeven dat betrokkene hier bij haar familieleden zou verblijven, haar zoon en schoondochter hier in België verblijven, haar zoon in staat is financieel in te staan voor mevrouw. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Haar zoon en schoondochter kunnen haar ook financieel ondersteunen wanneer zij terugkeert naar Macedonië. Bovendien heeft betrokkene tot 2016 zonder haar familie kunnen leven. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen.*

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige zoon voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster haar zoon koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013).

Betrokkene beroepen zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe doktersverslagen van opname dd. 18.04.2013 en 27.06.2016. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene beweert dat haar zoon en diens echtgenote de zorg op zich hebben genomen van mevrouw. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw A. F. mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie."

Waar verzoekster de opgeworpen buitengewone omstandigheden herhaalt, weerlegt zij de motieven in de bestreden beslissing niet en toont zij niet aan dat de motivering kennelijk onredelijk is.

De Raad dient samen met verwerende partij vast te stellen dat verzoekster geen blijk kan geven van een relatie met haar zoon die beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zij geen vorm van afhankelijkheid heeft aangetoond. Verzoekster verwijst naar een medisch attest van 2013 en van juni 2016. Het is niet kennelijk onredelijk waar verwerende partij erop wijst dat niet wordt aangetoond dat de medische problematiek nog steeds actueel is, nu verzoekster verwijst naar attesten die dateren van minstens een jaar voor de aanvraag werd ingediend. In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat uit de medische attesten kan worden afgeleid dat zij onmogelijk kan reizen of mantelzorg nodig zou hebben. Ook thans toont verzoekster niet aan dat zij onmogelijk kan reizen of mantelzorg nodig heeft. Wat de financiële steun betreft van haar zoon wijst de verwerende partij er terecht op dat haar zoon haar ook financieel kan ondersteunen wanneer zij terugkeert naar Macedonië. Verzoekster weerlegt dit niet door opnieuw te wijzen op de financiële steun van haar zoon. Verzoekster laat na het motief dat zij deze steun ook in Macedonië kan krijgen te weerleggen. Evenmin is het kennelijk onredelijk te verwijzen naar familie, vrienden of kennissen in het land van herkomst alwaar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, nu verzoekster pas op gevorderde leeftijd is toegekomen in België. De schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster blijft aldus in gebreke *in concreto* aan te tonen dat er tussen haar en haar zoon een vorm van afhankelijkheid bestaat waardoor er sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het louter samenwonen volstaat immers niet om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Waar zij stelt dat ze niet kan reizen en mantelzorg nodig heeft, toont zij dit niet *in concreto* aan. De medische attesten waarnaar verzoekster verwijst in bijlage van haar aanvraag gevoegd vermelden geen nood aan mantelzorg en evenmin dat ze niet in staat zou zijn te reizen. De bewering dat zij omwille van haar leeftijd en medische problematiek mantelzorg nodig heeft wordt niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd met een begin van bewijs. Het feit dat verzoekster zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar zoon doet geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing.

Aldus toont verzoekster het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

De Raad stelt in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht vast dat verwerende partij bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN